

Arrest

nr. 230 153 van 12 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 juli 2018, verklaart er zich op 9 juli 2018 vluchteling.

1.2. Op 25 juli 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het dorp Shotar Jangal of Paikwotal, gelegen in het district Doshi van de provincie Baghlan. U ben een Hazara van etnische origine en een sjiiitische moslim, u behoort tot de strekking van de ismaëlieten. U liep 6 jaar school in Afghanistan en u hielp nadien uw vader op het land.

Uw vader sloot zich in 2011 aan bij het Afghaanse Nationale Leger (ANA) omdat hij geen ushr of belasting wou betalen aan de taliban. Uw vader was als soldaat gestationeerd in het district Musa Qala van de provincie Helmand.

U studeerde bij mullah W. in Paikwotal en enkele maanden voor uw vertrek uit Afghanistan vroeg hij aan u waar uw vader zich bevond. U vertelde hem dat uw vader bij het ANA werkte. Vervolgens vroeg de mullah u om naar Dami Turmush te gaan en samen te werken met mullah A. – een talibanleider – tegen de buitenlandse troepen. Enkele weken later nam u contact op met uw vader en hij vertelde u dat u aan mullah W. niet mocht zeggen dat hij voor het ANA werkte. U vertelde hem dat het te laat was en u dit al aan mullah W. gezegd had. U ging nadien niet meer naar mullah W. en een tijdje later ontving u via uw buurman Z. een dreigbrief van de taliban. In deze brief stond er vermeld dat de zonen van de personen die voor het leger werkten naar de taliban moesten komen en dat ze anders gedood zouden worden. U lichtte uw vader over deze brief in en hij raadde u aan om het land te verlaten. Tien dagen later vertrok u uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in de tweede of derde maand van het Afghaanse jaar 1394 – de lente van 2015 – en u reisde naar Pakistan. Vanuit Pakistan reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Kroatië, Servië en Hongarije naar Oostenrijk waar u op 9 september 2015 aankwam. U diende er een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek om internationale bescherming werd er definitief geweigerd op 19 oktober 2017. U reisde vervolgens naar Zwitserland waar u op 21 november 2017 aankwam en opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen men u wou terugsturen naar Oostenrijk – omdat u daar uw eerste verzoek had ingediend – reisde u verder naar Frankrijk waar u op 9 januari 2018 aankwam. In Frankrijk diende u wederom een verzoek om internationale bescherming in en omdat men van plan was om u terug te sturen naar Oostenrijk, reisde u verder naar België. U kwam in België aan op 6 juli 2018 en u diende hier op 9 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een volmacht voor uw vrienden in Oostenrijk om uw originele documenten te kunnen verkrijgen, een valse taskara, uw originele taskara én een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan zal vervolgd worden door de taliban omdat uw vader lid was van het Afghaanse Nationale Leger (ANA). U verklaarde dat de taliban u gevraagd hadden om u bij hen aan te sluiten omdat uw vader bij het Afghaanse leger zat. Toen u hier niet op inging, ontving u van hen een dreigbrief waarna u het land verliet. Voorts vreesde u in Afghanistan problemen te kennen en gediscrimineerd te worden omdat u ismaëliet bent.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst dient wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming – u beweerde op 31 maart 2002 geboren te zijn (Verklaring DVZ, rubrieknr. 4, 14/11/2018) – te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 16 juli 2018 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen (Dienst Radiologie) te Edegem. Uit het medisch onderzoek bleek dat u in juli 2018 de leeftijd van 22,5 jaar zou hebben. U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u bewust valse documenten voorlegde ter staving van uw minderjarige leeftijd. U gaf immers aan dat u uw originele taskara verscheurd had en u een valse taskara had voorgelegd omdat u vreesde als meerderjarige teruggestuurd te worden naar Oostenrijk (CGVS, pg. 3). Het feit dat u valselijk verklaarde minderjarig te zijn – met een verschil van ongeveer 6 jaar tussen uw beweerde en uw vastgestelde leeftijd – en u valse documenten liet fabriceren om uw minderjarige leeftijd te staven, toont aan dat u de Belgische

asielinstanties bewust hebt proberen misleiden en, roept al meteen vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts werd uw asielrelaas tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gekenmerkt door een opeenstapeling van vage, weinig aannemelijke, incoherente en tegenstrijdige verklaringen die op onherstelbare wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten die en uw familie in de provincie Baghlan zouden meegemaakt hebben.

Ten eerste, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzonder vage verklaringen af over het werk van uw vader als soldaat in het Afghaanse Nationale Leger (ANA). U bleek enkel in staat om te zeggen dat uw vader in het district Musa Qala van de provincie Helmand werkte en hij daar ongeveer 8-9 jaren gewerkt heeft, op de overige vragen die u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werden gesteld over het werk van uw vader bleef u het antwoord schuldig (CGVS, pg. 6-7). U gaf immers aan dat u niet wist wanneer uw vader zich juist aansloot bij het ANA en hoe dit praktisch in zijn werk ging. U zei dat u niet kon zeggen welke stappen hij moest ondernemen en waar hij er mee moest beginnen en stoppen (CGVS, pg. 6). Voorts gaf u aan dat u niet wist of uw vader een opleiding had gekregen bij het ANA (CGVS, pg. 6). U wist ook niet bij welke afdeling of welk korps uw vader zat (CGVS, pg. 6). U kon verder niet zeggen of uw vader al dan niet aan grootschalige operaties had meegewerkt en u had dit ook nooit aan hem gevraagd (CGVS, pg. 7). U wist ook niet wie zijn oversten waren omdat u dit nooit aan hem gevraagd (CGVS, pg. 7). Tevens kon u niet zeggen of hij ooit had samengewerkt met buitenlandse troepen omdat u dat nooit aan hem gevraagd had (CGVS, pg. 7). Bovenstaande vage en oppervlakkige verklaringen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het werk van uw vader als soldaat bij het ANA. Uw verschoningen voor deze bijzonder vage en oppervlakkige verklaringen over het werk van uw vader bij het ANA, met name dat u nog heel jong was op het moment dat uw vader bij het ANA werkte en dat u deze vragen nooit aan hem gesteld had, volstaan hoegenaamd niet. Er blijkt uit uw verklaringen immers dat u tijdens uw verblijf in Oostenrijk nog telefonisch contact had met uw vader waardoor u wel degelijk nog instaat was om informatie in te winnen over het werk van uw vader voor het ANA na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, pg. 7 & 8). Het werk van uw vader voor het ANA vormde bovendien de oorzaak voor uw problemen met de taliban en gezien u - zoals hierboven werd vastgesteld - nog contact had met uw vader tijdens uw verblijf in Oostenrijk, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, omwille van het belang van dit element voor uw relaas, dit contact zou aangegrepen hebben om u beter over het werk van uw vader te informeren.

Ten tweede, stemden uw verklaringen over de chronologie van uw asielrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet overeen met de verklaringen die u aflegde over de situering in de tijd van het moment waarop u de mullah inlichtte over het werk van uw vader én het moment waarop u de dreigbrief ontving. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanvankelijk dat u 1 à 2 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan tegen mullah W. vertelde dat uw vader voor het leger werkte, dat de mullah u vervolgens vroeg om voor hen te werken, dat u enkele weken later uw vader hierover inlichtte, dat u vervolgens niet meer naar de mullah ging en dat u nadien een dreigbrief van de taliban ontving via uw buurman (CGVS, pg. 18-20). In het licht van bovenstaande verklaringen, waarbij u duidelijk aangaf dat u eerst de mullah op de hoogte bracht van het werk van uw vader voor het leger én dat u pas in een latere fase de dreigbrief van de taliban ontving, is het bijzonder vreemd dat u de ontvangst van de dreigbrief van de taliban drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan situeerde (CGVS, pg. 19-20). Dit zou immers willen zeggen dat u eerst de dreigbrief ontving en pas nadien de mullah inlichtte over het werk van uw vader aangezien u dit moment situeerde 1 à 2 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat uw verklaringen over de chronologie van uw asielrelaas incoherent en onverenigbaar zijn met uw verklaringen over de tijdssituering van het moment waarop u de mullah inlichtte over het werk van uw vader en het moment waarop u de dreigbrief ontving, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan er van u verwacht worden dat u coherente en samenhangende verklaringen aflegt over dergelijke fundamentele elementen uit uw asielrelaas.

Ten derde, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig logische verklaringen af over het gesprek dat u met mullah W. gehad zou hebben en naar aanleiding waarvan u problemen zou gekregen hebben met de taliban. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de mullah W. aan u gevraagd zou hebben waar uw vader was waarna u hem vrijwel onmiddellijk zou gezegd hebben dat uw vader voor het ANA werkte (CGVS, pg. 18). Het is echter bijzonder vreemd en weinig overtuigend dat u zomaar tegen mullah W. zou gezegd hebben dat uw vader bij het ANA werkte aangezien diezelfde mullah u – in de periode voorafgaand aan dit gesprek – reeds had gevraagd om mee te doen met de jihad. Hij zou u voorheen reeds gevraagd hebben om bij mullah A. – een belangrijke talibanleider – in Dami Turmush te gaan om met hem samen te werken tegen de buitenlandse troepen (CGVS, pg. 18). Wanneer u met deze weinig logische verklaringen werd

geconfronteerd, zei u dat u op dat moment niet wist dat mullah W. bij de taliban zat (CGVS, pg. 18). Dergelijke uitleg is echter niet overtuigend, aangezien u net verklaard had dat mullah W. u – voordat u hem vertelde dat uw vader soldaat was bij het ANA – al had gevraagd om u aan te sluiten bij mullah A. en mullah A. volgens u een belangrijk talibanleider was.

Ten vierde, legde u tijdens het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen of over de plek waar uw ouders verbleven na uw vertrek uit Afghanistan. U vertelde tijdens het interview bij de DVZ dat u na uw vertrek uit Afghanistan een tijdje contact had met uw familie en ze twee mislukte pogingen ondernamen om naar Iran te gaan (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 7). Voorts verklaarde u bij de DVZ dat uw ouders samen met uw broers en uw zus in de provincie Helmand verbleven. U kon hierbij wel niet de exacte plaats vermelden (Verklaring DVZ, rubrieknr. 13 & 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw ouders nog steeds in het district Doshi van de provincie Baghlan verbleven én ze nooit een poging hadden ondernomen om naar Iran te gaan (CGVS, pg. 5). U werd vervolgens geconfronteerd met deze flagrant tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats van uw familie in Afghanistan. U gaf hiervoor als verklaring dat uw jongere broer u verkeerd had ingelicht maar u achteraf contact had opgenomen met uw vader en hij u had verteld dat ze niet effectief vertrokken waren uit Baghlan (CGVS, pg. 5). Dergelijke uitleg voor bovenstaande tegenstrijdige verklaringen over het verblijf van uw ouders in Afghanistan en hun vertrekpogingen naar Iran is echter niet afdoende. Aansluitend had u immers verteld dat uw vader u reeds in Oostenrijk had ingelicht over hun werkelijke situatie verblijfssituatie in Afghanistan (CGVS, pg. 5). Dit betekent dat u al op de hoogte was van het feit dat uw ouders steeds in Baghlan verbleven en nooit effectief uit Afghanistan vertrokken waren voordat u in België aankwam. Hierdoor houdt het geen steek dat u tijdens het interview bij de DVZ – enkele jaren na uw vertrek uit Oostenrijk – de foute uitleg van uw jongere broer gaf over de verblijfplaats van uw ouders in Afghanistan en niet onmiddellijk de juiste of correcte uitleg gaf die u van uw vader had vernomen in Oostenrijk. Het feit dat u dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de DVZ en het CGVS over de verblijfplaatsen van uw familie in Afghanistan en de vluchtpogingen die ze ondernomen zouden hebben naar Iran, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u samenhangende verklaringen aflegt over de plek waar uw familie zich na uw vertrek bevond aangezien u problemen had gekend omwille van het werk van uw vader, uw vader na uw vertrek zich opnieuw bij het gezin had gevoegd én u er dus alle belang bij had om u te informeren bij uw familie waar ze zich bevonden en of ze nog problemen kenden na de terugkeer van uw vader.

Ten slotte, is het überhaupt weinig aannemelijk dat de taliban u gezien uw religieuze overtuiging zouden willen rekruteren voor de jihad (CGVS, pg. 18). De taliban zijn immers een fundamentalistische, soennitische groepering en u bent een sjiiitische Hazara die tot de ismaëlitische strekking behoort (CGVS, pg. 4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de taliban voornamelijk bestaan uit Pasjoenen en slechts enkele Hazara's vechten voor de taliban. Bovendien geniet de taliban slechts minimale steun onder de Hazara bevolking en is het voor de taliban van uitermate groot belang dat ze kunnen vertrouwen op hun rekruten ('Report Afghanistan: Recruitment to Taliban', Landinfo, 29/06/2017). Gelet op bovenstaande context, namelijk dat de taliban een fundamentalistische soennitische strekking zijn, dat u een sjiiitische Hazara bent behorend tot de ismaëlitische strekking, dat de taliban slechts een minimale steun geniet onder de Hazara bevolking en dat de taliban er alle belang bij heeft om haar rekruteren te kunnen vertrouwen, is het in casu weinig waarschijnlijk dat de taliban u als sjiiitische Hazara van de ismaëlitische strekking gedwongen zouden willen rekruteren voor de jihad.

Bijkomstig kan nog worden opgemerkt dat u zich in het kader van uw huidig verzoek baseert op hetzelfde asielrelaas als hetgeen u aanhaalde tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk. Uw verzoek om internationale bescherming werd in Oostenrijk geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan de problemen die u met de taliban zou gekend hebben omwille van het feit dat uw vader soldaat was in het ANA (Zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Oostenrijk, pg. 126). U stelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bovendien dat u bedrieglijke verklaringen had afgelegd tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, u had er met name verklaard dat uw vader gedood was terwijl hij in werkelijkheid nog in leven was (CGVS, pg. 13). U stelde dat u dit verklaard had omdat u naar de verkeerde mensen geluisterd had. Het feit dat uw asielrelaas tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk ongeloofwaardig werd geacht én u bovendien vertelde dat u zelf bewust bedrieglijke verklaringen aflegde over uw asielrelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien bleken uw verklaringen over uw asielrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 juli 2017 in Oostenrijk op verschillende andere punten inconsistent te zijn met uw verklaringen over uw asielrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 juli 2017 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk dat de taliban verklaard hadden dat ze u zouden vermoorden toen u naar de moskee stapte. Ze zouden uw handen vastgebonden hebben met een sjaal voor u de moskee binnenging. U zou vervolgens u zelf bevrijd hebben door het doorbijten van deze sjaal met uw tanden. Een tijdje later zou u dan de dreigbrief van de taliban ontvangen hebben waarvan u ook melding maakte tijdens uw huidige verzoek om internationale bescherming in België (Zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Oostenrijk, pg. 6-7). Het is bijzonder vreemd dat u van dit ernstige incident, met name dat de taliban u zouden vastgebonden hebben, zowel tijdens het interview bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen enkele melding maakte. Het feit dat u dit ernstige feit wel vermeldde in Oostenrijk maar u hier hoegenaamd niets over vertelde in België, doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer u zowel in Oostenrijk als in België een verzoek om internationale bescherming beweert in te dienen op basis van hetzelfde asielrelaas, hierover eenduidige verklaringen aflegt én u ten minste dezelfde elementen of incidenten zou vermelden tijdens uw verzoek in Oostenrijk en uw verzoek in België.

Daarnaast legde u tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 juli 2017 in Oostenrijk en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inconsistente verklaringen af over het moment dat u besloot om Afghanistan te verlaten. U verklaarde hierover tijdens het persoonlijk onderhoud in Oostenrijk dat u Afghanistan verliet kort voor het offerfeest in 2015 (Zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Oostenrijk, pg. 6). Aangezien het offerfeest van 2015 plaatsvond van 23 tot 27 september, zou dit betekenen dat u in de zomer van 2015 vertrok uit Afghanistan. Dit is echter moeilijk verzoenbaar met uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U beweerde in België immers dat u in de 2de of 3de maand van 1394 – de lente van 2015 (CGVS, pg. 11) - vertrok uit Afghanistan. Het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en uw persoonlijk onderhoud tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke inconsistente verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek uit Afghanistan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over het moment waar op u de beslissing nam om uw land van herkomst te verlaten coherente verklaringen aflegt.

Wat betreft de door u ingeroepen discriminatie omwille van u religie, dient opgemerkt te worden dat de “UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN” van 30 augustus 2018 hierover stellen dat “UNHCR meent dat leden van minderheidsgroepen mogelijk, afhankelijk van de eigenheid van de zaak, een nood aan internationale bescherming hebben. Het loutere feit dat u een ismaëliet bent, is op zich dus niet voldoende om te besluiten dat u nood zou hebben aan bescherming, en u dient uw vrees voor vervolging dus individueel in concreto aannemelijk te maken.

U gaf aan dat u zich als sjiitisch moslim niet zo makkelijk kon verplaatsen in Afghanistan. U verklaarde hierbij dat de ismaëlieten door de andere sjiitische moslims of hazara slecht behandeld werden. U gaf als voorbeeld dat u eens brood wou geven voor een goed doel aan de burens en zij toen het brood naar u terug hadden gegooit (CGVS, pg. 21 & 22). Dergelijke feiten of problemen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gelden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie immers van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel u verschillende betreurenswaardige incidenten aanhaalde, kunnen de door u genoemde feiten, gezien hun beperkte ernst, niet worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er dient voorts op gewezen te worden dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, de grootste groep hazara ismaëlieten in Baghlan woont en de ismaëlietische pir (of leider) Sayed Mansur Naderi, uit uw district afkomstig is. Het is vanuit dit opzicht weinig aannemelijk dat u net in uw district zware problemen zou kennen omwille van het feit dat u ismaëliet bent (Afghanistan's Ismailis – a shia minority, Lifos, 30/06/2017). U werd met deze vaststelling geconfronteerd en u beweerde toen dat de inwoners zich wel voordeden als ismaëliet maar u kon niet zeggen of ze werkelijk allemaal ismaëlieten waren (CGVS, pg. 22). Dergelijke verklaring – waarbij u suggereert dat personen die geen ismaëlieten zijn zich zouden voordoen als ismaëlieten – is echter een blote bewering die u op geen enkele wijze staakt. Het is voorts weinig aannemelijk dat personen zich zouden voordoen als ismaëlieten wanneer ismaëlieten volgens uw verklaringen gediscrimineerd zouden worden in uw regio.

Ten slotte verwees u naar het feit dat de mensen uit uw dorp ushr of belastingen moesten betalen aan de taliban en wanneer ze dit niet deden één van hun zonen zich moest aanmelden bij de taliban (CGVS, pg. 21). Dergelijke verwijzing naar een algemene toestand in uw regio van herkomst waarbij de inwoners uit uw regio belastingen dienen te betalen aan de taliban kan echter niet worden

gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de taliban van de ismaëlieten zouden eisen dat ze hun zonen met hen laten strijden aangezien - zoals reeds eerder werd opgemerkt (zie supra.) – de ismaëlieten tot de sjiiitische islamitische strekking behoren en de taliban een fundamentalistische soennitische groepering zijn. Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban de ismaëlieten in Baghlan niet systematisch lastigvallen of kwellen. Uit deze informatie blijkt integendeel dat de taliban er met de lokale bevolking onderhandelen en toestaan dat ismaëlieten naar de steden reizen en terugkeren. Volgens deze informatie weten de taliban dat ze hun eigen beweging verzwakken en het risico op versplintering binnen hun beweging vergroten wanneer ze de dorpen van de ismaëlieten te veel onder druk zouden zetten of lastigvallen (Afghanistan's Ismailis – a shia minority, Lifos, 30/06/2017).

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw originele taskara en de volmacht voor het verkrijgen van uw documenten uit Oostenrijk, tonen enkel uw identiteit en herkomst uit het district Doshi van de provincie Baghlan, en uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk aan, die in deze beslissing niet betwist worden.

Wat betreft de dreigbrief die u voorlegde, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden. Evenmin maakt u aannemelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan

verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Baghlan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Baghlan en hierbij verwijst naar etnische origine of uw geloof, moet opgemerkt worden dat deze elementen betrekking hebben op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze elementen maakten reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3.c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse leger. Tevens voert hij aan dat hij als ismaëliet wordt gediscrimineerd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij de asielinstanties bewust trachtte te misleiden door zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte als minderjarige voor te doen en hiertoe valse documenten voor te leggen; (ii) zijn verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger dermate vaag en beperkt zijn dat er aan deze werkzaamheden geen geloof kan worden gehecht en bijgevolg evenmin aan de eruit voortvloeiende problemen; (iii) zijn verklaringen over de chronologie van zijn vluchtrelaas incoherent en onverenigbaar zijn; (iv) het niet logisch is dat hij aan een mullah van wie hij reeds wist dat deze banden had met de taliban, zou vertellen dat zijn vader bij het Afghaanse leger werkt; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats(en) van zijn familieleden sedert zijn vertrek uit Afghanistan zonder dat hij hiervoor een afdoende verschooning kan doen gelden; (vi) het niet aannemelijk is dat de taliban hem als sjiitische Hazara van de ismaëlitische strekking gedwongen zouden trachten te rekruteren; (vii) zijn in Oostenrijk ingediend verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn aldaar voorgehouden vluchtrelaas, dat hetzelfde is als het vluchtrelaas dat hij in België aanvoert, temeer daar hij in België verklaart dat hij in Oostenrijk bewust valse verklaringen heeft afgelegd inzake dit vluchtrelaas; (viii) zijn verklaringen in

België tegenstrijdigheden bevatten in vergelijking met zijn verklaringen in Oostenrijk; (ix) hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn etnische origine als Hazara en/of zijn geloofsovertuiging als ismaëliet problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Afghanistan, temeer daar uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de grootste groep ismaëlitische Hazara in verzoekers regio van herkomst woont; (x) waar hij verwijst naar het betalen van ushr of belastingen aan de taliban, hieruit op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin blijkt; en (xi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

2.2.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de hiervoor vermelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker de asielinstanties bewust trachtte te misleiden door zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte als minderjarige voor te doen en hiertoe valse documenten voor te leggen:

“Vooreerst dient wat betreft uw verklaring minderjarig te zijn bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming – u beweerde op 31 maart 2002 geboren te zijn (Verklaring DVZ, rubrieknr. 4, 14/11/2018) – te worden opgemerkt dat de Dienst Voogdij op 16 juli 2018 een medisch onderzoek liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen (Dienst Radiologie) te Edegem. Uit het medisch onderzoek bleek dat u in juli 2018 de leeftijd van 22,5 jaar zou hebben. U wordt bijgevolg niet als minderjarig beschouwd. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u bewust valse documenten voorlegde ter staving van uw minderjarige leeftijd. U gaf immers aan dat u uw originele taskara verscheurd had en u een valse taskara had voorgelegd omdat u vreesde als meerderjarige teruggestuurd te worden naar Oostenrijk (CGVS, pg. 3). Het feit dat u valselijk verklaarde minderjarig te zijn – met een verschil van ongeveer 6 jaar tussen uw beweerde en uw vastgestelde leeftijd – en u valse documenten liet fabriceren om uw minderjarige leeftijd te staven, toont aan dat u de Belgische asielinstanties bewust hebt proberen misleiden en, roept al meteen vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid.”

In zijn verzoekschrift acht verzoeker het vreemd dat de commissaris-generaal *“geen motieven opneemt inzake de leeftijd van verzoeker ten opzichte van de overige landen waar hij verzoek om internationale bescherming indiende, met name Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk”*. Op welke wijze het ontbreken van een motivering met betrekking tot verzoekers leeftijd bij het indienen van zijn verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk in de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen op de terechte vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker de Belgische asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden door zich bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming ten onrechte als minderjarige voor te doen en hiertoe valse documenten voor te leggen, kan niet worden ingezien. Dat verzoeker zich bij het indienen van onderhavig verzoek om internationale bescherming ten onrechte als minderjarige voordeed en hiertoe valse documenten voorlegde, doet hoe dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, losstaand van welke welke leeftijd die verzoeker opgaf in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk.

2.2.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger dermate vaag en beperkt zijn dat er aan deze werkzaamheden geen geloof kan worden gehecht en bijgevolg evenmin aan de eruit voortvloeiende problemen:

“Ten eerste, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bijzonder vage verklaringen af over het werk van uw vader als soldaat in het Afghaanse Nationale Leger (ANA). U bleek enkel in staat om te zeggen dat uw vader in het district Musa Qala van de provincie Helmand werkte en hij daar ongeveer 8-9 jaren gewerkt heeft, op de overige vragen die u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werden gesteld over het werk van uw vader bleef u het antwoord schuldig (CGVS, pg. 6-7). U gaf immers aan dat u niet wist wanneer uw vader zich juist aansloot bij het ANA en hoe dit praktisch in zijn werk ging. U zei dat u niet kon zeggen welke stappen hij moest ondernemen en waar hij er mee moest beginnen en stoppen (CGVS, pg. 6). Voorts gaf u aan dat u niet wist of uw vader een opleiding had gekregen bij het ANA (CGVS, pg. 6). U wist ook niet bij welke afdeling of welk korps uw vader zat (CGVS, pg. 6). U kon verder niet zeggen of uw vader al dan niet aan grootschalige operaties had

meegewerkt en u had dit ook nooit aan hem gevraagd (CGVS, pg. 7). U wist ook niet wie zijn oversten waren omdat u dit nooit aan hem gevraagd (CGVS, pg. 7). Tevens kon u niet zeggen of hij ooit had samengewerkt met buitenlandse troepen omdat u dat nooit aan hem gevraagd had (CGVS, pg. 7). Bovenstaande vage en oppervlakkige verklaringen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het werk van uw vader als soldaat bij het ANA. Uw verschoningen voor deze bijzonder vage en oppervlakkige verklaringen over het werk van uw vader bij het ANA, met name dat u nog heel jong was op het moment dat uw vader bij het ANA werkte en dat u deze vragen nooit aan hem gesteld had, volstaan hoegenaamd niet. Er blijkt uit uw verklaringen immers dat u tijdens uw verblijf in Oostenrijk nog telefonisch contact had met uw vader waardoor u wel degelijk nog instaat was om informatie in te winnen over het werk van uw vader voor het ANA na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, pg. 7 & 8). Het werk van uw vader voor het ANA vormde bovendien de oorzaak voor uw problemen met de taliban en gezien u - zoals hierboven werd vastgesteld - nog contact had met uw vader tijdens uw verblijf in Oostenrijk, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u, omwille van het belang van dit element voor uw relaas, dit contact zou aangegrepen hebben om u beter over het werk van uw vader te informeren."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan dat het loutere feit dat hij geen gedetailleerde informatie heeft over de job van zijn vader niet impliceert dat hij ongeloofwaardig is en dat zijn vader niet zou hebben gewerkt voor het Afghaanse leger. Hij meent dat zijn verschoning dat hij nog jong was ten tijde van de werkzaamheden van zijn vader voor het Afghaanse leger, ten onrechte wordt afgewezen. Hij meent dat de van hem verwachte informatie hieromtrent buiten proportie is en niet kan worden beschouwd als redelijkerwijze van een jonge asielzoeker te verwachten informatie.

De Raad stelt vast dat verzoeker aanvoert dat hij Afghanistan diende te ontvluchten nadat hij problemen kreeg met de taliban naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger. Aangezien de werkzaamheden van zijn vader de aanleiding zouden zijn voor zijn problemen met de taliban en aldus de kern uitmaken van zijn vluchtrelaas, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich terdege omtrent deze werkzaamheden tracht te informeren. Waar verzoeker deze gebrekkige kennis tracht te verschonen door te wijzen op zijn jonge leeftijd gaat hij eraan voorbij dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker zich ten aanzien van de asielinstanties ten onrechte (veel) jonger trachtte voor te doen dan hij in werkelijkheid is. Daar verzoekers geboortedatum zich in 1996 situeert (verzoekschrift, p. 1: 31 maart 1996) en hij de aanvang van zijn problemen twee à drie maanden voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 situeert, dient aangenomen dat verzoeker ten tijde van deze problemen reeds 19 jaar oud was, hetgeen bezwaarlijk als dermate jong kan worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn geweest om zich in het kader van zijn voorgehouden problemen met de taliban te informeren over de werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger. Verzoekers verklaringen over deze werkzaamheden tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkten zich echter tot vaagheden en algemeenheden in die mate dat hij op verschillende vragen het antwoord schuldig diende te blijven. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in om de beweerde werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger *in concreto* aannemelijk te maken en bijgevolg evenmin om de problemen met de taliban die er onlosmakelijk mee verbonden zijn, aan te tonen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zich reeds in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk beriep op hetzelfde vluchtrelaas en hij intussen ruimschoots de tijd heeft gehad om zich omtrent de werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger terdege te informeren, *quod non*. Gelet op dit in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming, waarbij door de Oostenrijkse asielinstanties geen geloof hechtten aan verzoekers vluchtrelaas, kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was van het belang van dit element voor de beoordeling van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dat verzoeker desalniettemin niet verder komt dan het afleggen van vage en beperkte verklaringen over de beweerde werkzaamheden van zijn vader bij het Afghaanse leger, een kernelement van zijn vluchtrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas op ernstige wijze.

2.2.2.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen over de chronologie van zijn vluchtrelaas incoherent en onverenigbaar zijn:

"Ten tweede, stemden uw verklaringen over de chronologie van uw asielrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet overeen met de verklaringen die u aflegde over de situering in de tijd van het moment waarop u de mullah inlichtte over het werk van uw vader én het moment waarop u de dreigbrief ontving. Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanvankelijk dat u 1 à 2 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan tegen mullah W. vertelde dat uw vader voor het leger werkte, dat de mullah u vervolgens vroeg om voor hen te werken, dat u enkele weken later uw vader

hierover inlichtte, dat u vervolgens niet meer naar de mullah ging en dat u nadien een dreigbrief van de taliban ontving via uw buurman (CGVS, pg. 18-20). In het licht van bovenstaande verklaringen, waarbij u duidelijk aangaf dat u eerst de mullah op de hoogte bracht van het werk van uw vader voor het leger én dat u pas in een latere fase de dreigbrief van de taliban ontving, is het bijzonder vreemd dat u de ontvangst van de dreigbrief van de taliban drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan situeerde (CGVS, pg. 19-20). Dit zou immers willen zeggen dat u eerst de dreigbrief ontving en pas nadien de mullah inlichtte over het werk van uw vader aangezien u dit moment situeerde 1 à 2 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. Het feit dat uw verklaringen over de chronologie van uw asielrelaas incoherent en onverenigbaar zijn met uw verklaringen over de tijdssituering van het moment waarop u de mullah inlichtte over het werk van uw vader en het moment waarop u de dreigbrief ontving, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Redelijkerwijs kan er van u verwacht worden dat u coherente en samenhangende verklaringen aflegt over dergelijke fundamentele elementen uit uw asielrelaas."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt: *"Ten onrechte houdt de verwerende partij in dit verband geen rekening met het feit dat de feiten zich in het verleden hebben voorgedaan en dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming dateert van 2015, waarbij dient te worden benadrukt dat hij na de weigeringsbeslissing van de Oostenrijkse instanties verder heeft gereisd met alle gevolgen van dien voor zijn mentale toestand."*

De Raad wijst erop dat de aangevoerde vervolgingsfeiten dermate ingrijpend waren dat hij er zijn land diende voor te verlaten zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze in zijn geheugen zijn gegrift en dat hij er ook jaren later coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen over kan afleggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat hij te kampen heeft met mentale problemen die hem zouden verhinderen om zijn vluchtrelaas op een chronologisch coherente wijze uiteen te zetten. Het loutere feit dat verzoeker na de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming door de Oostenrijkse asielinstanties verder reisde naar Zwitserland, Frankrijk en België toont bovendien aan dat verzoeker niet met ernstige mentale problemen zou te kampen hebben gehad. Aldus slaagt verzoeker er allerminst in om de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid met betrekking tot de chronologie van zijn verklaringen te weerleggen en/of te verschonen.

2.2.2.6. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet logisch is dat verzoeker aan een mullah van wie hij reeds wist dat deze banden had met de taliban, zou vertellen dat zijn vader bij het Afghaanse leger werkt:

"Ten derde, legde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS weinig logische verklaringen af over het gesprek dat u met mullah W. gehad zou hebben en naar aanleiding waarvan u problemen zou gekregen hebben met de taliban. Zo stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de mullah W. aan u gevraagd zou hebben waar uw vader was waarna u hem vrijwel onmiddellijk zou gezegd hebben dat uw vader voor het ANA werkte (CGVS, pg. 18). Het is echter bijzonder vreemd en weinig overtuigend dat u zomaar tegen mullah W. zou gezegd hebben dat uw vader bij het ANA werkte aangezien diezelfde mullah u – in de periode voorafgaand aan dit gesprek – reeds had gevraagd om mee te doen met de jihad. Hij zou u voorheen reeds gevraagd hebben om bij mullah A. – een belangrijke talibanleider – in Dami Turmush te gaan om met hem samen te werken tegen de buitenlandse troepen (CGVS, pg. 18). Wanneer u met deze weinig logische verklaringen werd geconfronteerd, zei u dat u op dat moment niet wist dat mullah W. bij de taliban zat (CGVS, pg. 18). Dergelijke uitleg is echter niet overtuigend, aangezien u net verklaard had dat mullah W. u – voordat u hem vertelde dat uw vader soldaat was bij het ANA – al had gevraagd om u aan te sluiten bij mullah A. en mullah A. volgens u een belangrijk talibanleider was."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen waar hij stelt als volgt: *"De verwerende partij gaat voorbij aan het gegeven dat verzoeker gedetailleerde en doorleefde verklaringen lijkt af te leggen. Zo verklaarde hij bij het CGVS dat de mullah W. aan hem gevraagd heeft waar zijn vader was waarna hij hem vrijwel onmiddellijk gezegd heeft dat zijn vader voor het ANA werkte. Ook dient te worden benadrukt dat verzoeker verklaarde dat de mullah W. verzoeker zou hebben gevraagd om bij mullah A. – een belangrijke talibanleider – in Dami Turmush te gaan om met hem samen te werken tegen de buitenlandse troepen."* Het louter herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen volstaat echter geenszins teneinde de pertinente motivering aangaande deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. De commissaris-generaal stelt immers terecht vast dat het geenszins logisch is dat verzoeker aan mullah W., van wie hij reeds wist dat deze banden had met de taliban, zou vertellen dat zijn vader werkzaam is

bij het Afghaanse leger. Het louter herhalen van en volharden in deze eerdere verklaringen, maakt het onlogische karakter ervan niet ongedaan.

2.2.2.7. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats(en) van zijn familieleden sedert zijn vertrek uit Afghanistan zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden:

“Ten vierde, legde u tijdens het interview bij de DVZ en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen of over de plek waar uw ouders verbleven na uw vertrek uit Afghanistan. U vertelde tijdens het interview bij de DVZ dat u na uw vertrek uit Afghanistan een tijdje contact had met uw familie en ze twee mislukte pogingen ondernamen om naar Iran te gaan (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 7). Voorts verklaarde u bij de DVZ dat uw ouders samen met uw broers en uw zus in de provincie Helmand verbleven. U kon hierbij wel niet de exacte plaats vermelden (Verklaring DVZ, rubrieknr. 13 & 17). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter dat uw ouders nog steeds in het district Doshi van de provincie Baghlan verbleven én ze nooit een poging hadden ondernomen om naar Iran te gaan (CGVS, pg. 5). U werd vervolgens geconfronteerd met deze flagrant tegenstrijdige verklaringen over de verblijfplaats van uw familie in Afghanistan. U gaf hiervoor als verklaring dat uw jongere broer u verkeerd had ingelicht maar u achteraf contact had opgenomen met uw vader en hij u had verteld dat ze niet effectief vertrokken waren uit Baghlan (CGVS, pg. 5). Dergelijke uitleg voor bovenstaande tegenstrijdige verklaringen over het verblijf van uw ouders in Afghanistan en hun vertrekpogingen naar Iran is echter niet afdoende. Aansluitend had u immers verteld dat uw vader u reeds in Oostenrijk had ingelicht over hun werkelijke situatie verblijfssituatie in Afghanistan (CGVS, pg. 5). Dit betekent dat u al op de hoogte was van het feit dat uw ouders steeds in Baghlan verbleven en nooit effectief uit Afghanistan vertrokken waren voordat u in België aankwam. Hierdoor houdt het geen steek dat u tijdens het interview bij de DVZ – enkele jaren na uw vertrek uit Oostenrijk – de foute uitleg van uw jongere broer gaf over de verblijfplaats van uw ouders in Afghanistan en niet onmiddellijk de juiste of correcte uitleg gaf die u van uw vader had vernomen in Oostenrijk. Het feit dat u dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegde bij de DVZ en het CGVS over de verblijfplaatsen van uw familie in Afghanistan en de vluchtpogingen die ze ondernomen zouden hebben naar Iran, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u samenhangende verklaringen aflegt over de plek waar uw familie zich na uw vertrek bevond aangezien u problemen had gekend omwille van het werk van uw vader, uw vader na uw vertrek zich opnieuw bij het gezin had gevoegd én u er dus alle belang bij had om u te informeren bij uw familie waar ze zich bevonden en of ze nog problemen kenden na de terugkeer van uw vader.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande opnieuw niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen waar hij stelt als volgt: *“Verzoeker verklaarde op het CGVS dat zijn ouders nog steeds in het district Doshi van de provincie Baghlan verbleven en ze nooit een poging hadden ondernomen om naar Iran te gaan. (CGVS, pag. 5) Verzoeker verklaarde ook dat zijn jongere broer hem verkeerd had geïnformeerd maar achteraf contact had opgenomen met zijn vader en hij verzoeker had verteld dat ze niet effectief vertrokken waren uit Baghlan.”* Zoals reeds gesteld kan het herhalen van en volharden in reeds afgelegde verklaringen op zich niet worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de pertinente motieven inzake deze verklaringen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de verblijfplaats(en) van zijn familieleden sedert zijn vertrek uit Afghanistan, zonder dat hij hiervoor een afdoende verschoning kan doen gelden, doet wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas. De Raad hecht bovendien niet het minste geloof aan verzoekers bewering dat zijn jongere broer hem foutieve informatie zou hebben gegeven betreffende de verblijfplaatsen van hun familieleden sedert verzoekers vertrek uit Afghanistan. Het is immers allerm minst aannemelijk dat deze jongere broer melding zou maken van liefst twee pogingen van verzoekers familieleden sedert zijn vertrek uit Afghanistan om naar Iran te vluchten, terwijl deze familieleden in werkelijkheid geen enkele zulke poging zouden hebben ondernomen.

2.2.2.8. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker als sjiitische Hazara van de ismaëlitische strekking gedwongen zouden trachten te rekruteren:

“Ten slotte, is het überhaupt weinig aannemelijk dat de taliban u gezien uw religieuze overtuiging zouden willen rekruteren voor de jihad (CGVS, pg. 18). De taliban zijn immers een fundamentalistische, soennitische groepering en u bent een sjiitische Hazara die tot de ismaëlitische strekking behoort (CGVS, pg. 4). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de taliban voornamelijk bestaan uit Pasjtoenen en slechts enkele Hazara's vechten voor de taliban. Bovendien geniet de taliban

slechts minimale steun onder de Hazara bevolking en is het voor de taliban van uitermate groot belang dat ze kunnen vertrouwen op hun rekruten ('Report Afghanistan: Recruitment to Taliban', Landinfo, 29/06/2017). Gelet op bovenstaande context, namelijk dat de taliban een fundamentalistische soennitische strekking zijn, dat u een sjiiitische Hazara bent behorend tot de ismaëlitische strekking, dat de taliban slechts een minimale steun geniet onder de Hazara bevolking en dat de taliban er alle belang bij heeft om haar rekruteren te kunnen vertrouwen, is het in casu weinig waarschijnlijk dat de taliban u als sjiiitische Hazara van de ismaëlitische strekking gedwongen zouden willen rekruteren voor de jihad."

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf opmerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban voornamelijk bestaan uit Pashtoenen maar ook uit enkele Hazara. Het loutere feit dat er bij de taliban ook enkele Hazara aangesloten zijn, doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de taliban dient te worden beschouwd als een fundamentalistische soennitische strekking, dat de taliban slechts een minimale steun geniet onder de Hazarabevolking en dat het bijgevolg niet aannemelijk is dat de taliban iemand als verzoeker, een sjiiitische Hazara die bovendien behoort tot de ismaëlitische strekking, gedwongen zouden trachten te rekruteren voor de jihad.

2.2.2.9. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers in Oostenrijk ingediend verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn aldaar voorgehouden vluchtrelaas, dat identiek is aan het vluchtrelaas dat hij in België aanvoert, temeer daar hij in België verklaart dat hij in Oostenrijk bewust valse verklaringen heeft afgelegd inzake dit vluchtrelaas, alsook dat verzoekers verklaringen in België tegenstrijdigheden bevatten in vergelijking met zijn verklaringen in Oostenrijk:

"Bijkomstig kan nog worden opgemerkt dat u zich in het kader van uw huidig verzoek baseert op hetzelfde asielrelaas als hetgeen u aanhaalde tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk. Uw verzoek om internationale bescherming werd in Oostenrijk geweigerd omdat er geen geloof werd gehecht aan de problemen die u met de taliban zou gekend hebben omwille van het feit dat uw vader soldaat was in het ANA (Zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Oostenrijk, pg. 126). U stelde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bovendien dat u bedrieglijke verklaringen had afgelegd tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, u had er met name verklaard dat uw vader gedood was terwijl hij in werkelijkheid nog in leven was (CGVS, pg. 13). U stelde dat u dit verklaard had omdat u naar de verkeerde mensen geluisterd had. Het feit dat uw asielrelaas tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk ongeloofwaardig werd geacht én u bovendien vertelde dat u zelf bewust bedrieglijke verklaringen aflegde over uw asielrelaas, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien bleken uw verklaringen over uw asielrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 juli 2017 in Oostenrijk op verschillende andere punten inconsistent te zijn met uw verklaringen over uw asielrelaas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Zo verklaarde u tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 juli 2017 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk dat de taliban verklaard hadden dat ze u zouden vermoorden toen u naar de moskee stapte. Ze zouden uw handen vastgebonden hebben met een sjaal voor u de moskee binnenging. U zou vervolgens u zelf bevrijd hebben door het doorbijten van deze sjaal met uw tanden. Een tijdje later zou u dan de dreigbrief van de taliban ontvangen hebben waarvan u ook melding maakte tijdens uw huidig verzoek om internationale bescherming in België (Zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Oostenrijk, pg. 6-7). Het is bijzonder vreemd dat u van dit ernstige incident, met name dat de taliban u zouden vastgebonden hebben, zowel tijdens het interview bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen enkele melding maakte. Het feit dat u dit ernstige feit wel vermeldde in Oostenrijk maar u hier hoegenaamd niets over vertelde in België, doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u, wanneer u zowel in Oostenrijk als in België een verzoek om internationale bescherming beweert in te dienen op basis van hetzelfde asielrelaas, hierover eenduidige verklaringen aflegt én u ten minste dezelfde elementen of incidenten zou vermelden tijdens uw verzoek in Oostenrijk en uw verzoek in België.

Daarnaast legde u tijdens het persoonlijk onderhoud op 6 juli 2017 in Oostenrijk en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS inconsistente verklaringen af over het moment dat u besloot om Afghanistan te verlaten. U verklaarde hierover tijdens het persoonlijk onderhoud in Oostenrijk dat u Afghanistan verliet kort voor het offerfeest in 2015 (Zie antwoorddocument – aanvraag derde landen uit Oostenrijk, pg. 6). Aangezien het offerfeest van 2015 plaatsvond van 23 tot 27 september, zou dit betekenen dat u in de zomer van 2015 vertrok uit Afghanistan. Dit is echter moeilijk verzoenbaar met uw verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. U beweerde in België immers

dat u in de 2de of 3de maand van 1394 – de lente van 2015 (CGVS, pg. 11) - vertrok uit Afghanistan. Het feit dat u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en uw persoonlijk onderhoud tijdens uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke inconsistente verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek uit Afghanistan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u over het moment waar op u de beslissing nam om uw land van herkomst te verlaten coherente verklaringen aflegt."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat niet al zijn in Oostenrijk afgelegde verklaringen werden getoetst aan zijn in België afgelegde verklaringen. Hij stelt dienaangaande als volgt: *"Verzoeker verklaarde dat hij zich als sjiitisch moslim niet makkelijk kon verplaatsen in Afghanistan. Ook verklaarde hij dat de ismaëlieten door de andere sjiitische moslims of hazara's slecht behandeld worden."*

Dat niet elke verklaring die verzoeker in Oostenrijk aflegde woord voor woord werd vergeleken met de verklaringen die hij in België aflegde, doet geen enkele afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers leugenachtige verklaringen in Oostenrijk betreffende de dood van zijn vader en de tegenstrijdigheden met betrekking tot een poging vanwege de taliban om hem bij de moskee gevangen te nemen en inzake het moment van zijn vertrek uit Afghanistan. Dat verzoeker verklaarde dat hij zich als sjiitische moslim niet zo gemakkelijk kon verplaatsen in Afghanistan en dat de ismaëlieten door andere sjiitische moslims en Hazara slecht worden behandeld, doet op zich evenmin afbreuk aan het voorgaande. De motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal behelst bovendien geenszins de verplichting om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

2.2.2.10. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn etnische origine als Hazara en/of zijn geloofsovertuiging als ismaëliet problemen zou kennen ingeval van terugkeer naar Afghanistan, temeer daar uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat de grootste groep ismaëlitische Hazara in verzoekers regio van herkomst woont:

"Wat betreft de door u ingeroepen discriminatie omwille van u religie, dient opgemerkt te worden dat de "UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING THE INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM AFGHANISTAN" van 30 augustus 2018 hierover stellen dat "UNHCR meent dat leden van minderheidsgroepen mogelijk, afhankelijk van de eigenheid van de zaak, een nood aan internationale bescherming hebben. Het loutere feit dat u een ismaëliet bent, is op zich dus niet voldoende om te besluiten dat u nood zou hebben aan bescherming, en u dient uw vrees voor vervolging dus individueel in concreto aannemelijk te maken."

U gaf aan dat u zich als sjiitisch moslim niet zo makkelijk kon verplaatsen in Afghanistan. U verklaarde hierbij dat de ismaëlieten door de andere sjiitische moslims of hazara slecht behandeld werden. U gaf als voorbeeld dat u eens brood wou geven voor een goed doel aan de burens en zij toen het brood naar u terug hadden gegooit (CGVS, pg. 21 & 22). Dergelijke feiten of problemen zijn echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gelden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie immers van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel u verschillende betreurenswaardige incidenten aanhaalde, kunnen de door u genoemde feiten, gezien hun beperkte ernst, niet worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er dient voorts op gewezen te worden dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, de grootste groep hazara ismaëlieten in Baghlan woont en de ismaëlitische pir (of leider) Sayed Mansur Naderi, uit uw district afkomstig is. Het is vanuit dit opzicht weinig aannemelijk dat u net in uw district zware problemen zou kennen omwille van het feit dat u ismaëliet bent (Afghanistan's Ismailis – a shia minority, Lifos, 30/06/2017). U werd met deze vaststelling geconfronteerd en u beweerde toen dat de inwoners zich wel voordeden als ismaëliet maar u kon niet zeggen of ze werkelijk allemaal ismaëlieten waren (CGVS, pg. 22). Dergelijke verklaring – waarbij u suggereert dat personen die geen ismaëlieten zijn zich zouden voordoen als ismaëlieten – is echter een

blote bewering die u op geen enkele wijze staaft. Het is voorts weinig aannemelijk dat personen zich zouden voordoen als ismaëlieten wanneer ismaëlieten volgens uw verklaringen gediscrimineerd zouden worden in uw regio."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon (verzoekschrift, p. 9-11), hetgeen op echter niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken.

2.2.2.11. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat, waar verzoeker verwijst naar het betalen van ushr of belastingen aan de taliban, hieruit op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin blijkt:

"Ten slotte verwees u naar het feit dat de mensen uit uw dorp ushr of belastingen moesten betalen aan de taliban en wanneer ze dit niet deden één van hun zonen zich moest aanmelden bij de taliban (CGVS, pg. 21). Dergelijke verwijzing naar een algemene toestand in uw regio van herkomst waarbij de inwoners uit uw regio belastingen dienen te betalen aan de taliban kan echter niet worden gelijkgeschakeld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het is bovendien weinig aannemelijk dat de taliban van de ismaëlieten zouden eisen dat ze hun zonen met hen laten strijden aangezien - zoals reeds eerder werd opgemerkt (zie supra.) – de ismaëlieten tot de sjiiitische islamitische strekking behoren en de taliban een fundamentalistische soennitische groepering zijn. Voorts blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban de ismaëlieten in Baghlan niet systematisch lastigvallen of kwellen. Uit deze informatie blijkt integendeel dat de taliban er met de lokale bevolking onderhandelen en toestaan dat ismaëlieten naar de steden reizen en terugkeren. Volgens deze informatie weten de taliban dat ze hun eigen beweging verzwakken en het risico op versplintering binnen hun beweging vergroten wanneer ze de dorpen van de ismaëlieten te veel onder druk zouden zetten of lastigvallen (Afghanistan's Ismailis – a shia minority, Lifos, 30/06/2017)."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande opnieuw niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen waar hij stelt als volgt: *"Daarbij legde verzoeker gedetailleerde verklaringen over het feit dat de mensen uit verzoekers dorp ushr of belastingen moesten betalen aan de taliban en wanneer ze dit niet deden één van hun zonen zich moest aanmelden bij de taliban."* Zoals hiervoor reeds gesteld, kan het louter herhalen van en volharden in reeds eerder afgelegde verklaringen niet worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.2.2.12. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit informatie met betrekking tot de situatie van naar Afghanistan teruggekeerde Afghanen (p. 11-12), komt hij opnieuw niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon en die aldus niet volstaat teneinde een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken.

De overige informatie die verzoeker aanhaalt (verzoekschrift, p. 12-13) inzake de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming kan evenmin een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker toont immers geenszins *in concreto* aan dat *in casu* geen en/of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de individuele en contextuele omstandigheden en/of dat zijn vluchtrelaas niet in zijn geheel zou zijn beoordeeld. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

2.2.2.13. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw originele taskara en de volmacht voor het verkrijgen van uw documenten uit Oostenrijk, tonen enkel uw identiteit en herkomst uit het district Doshi van de provincie Baghlan, en uw verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk aan, die in deze beslissing niet betwist worden. Wat betreft de dreigbrief die u voorlegde, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dergelijke stukken verder relativeert."

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat deze motieven onverminderd overeind blijven.

2.2.2.14. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.15. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met

andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 83-87, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 43-46, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 89-95, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat

het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Baghlan behoort tot de noordoostelijke regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Baghlan ruw geschat 977.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 261 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 131 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Baghlan in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren meer actief zijn geworden in Baghlan. De veiligheidssituatie in Baghlan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. In de rapporteringsperiode was ook sprake van doelgericht geweld tegen electorale doelwitten in Pul-e Khumri. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Baghlan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Baghlan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Baghlan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in de provincie Baghlan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Baghlan en hierbij verwijst naar etnische origine of uw geloof, moet opgemerkt worden dat deze elementen betrekking hebben op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze elementen maakten reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen elementen aan die op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven een ander licht zouden kunnen werpen. Hij komt immers niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waar hij stelt als volgt: "In de bestreden beslissing voert de verwerende partij aan dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in de provincie Baghlan in 2018 261 burgerslachtoffers vielen en dat de veiligheidssituatie in Baghlan grotendeels wordt bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Hieruit blijkt dat de taliban wel degelijk aanwezig is in de provincie Baghlan en dat zij er regelmatig aanslagen plegen. Het risico voor burgers om slachtoffer te worden is dan ook groot. Volgens verzoeker is er dan ook sprake van een situatie van willekeurig geweld." Dergelijke hypothetische en verder niet gestaafde beweringen zijn allerminst ernstig.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dient erop gewezen dat in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven uitdrukkelijk rekening werd gehouden met deze rechtspraak:

“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Baghlan en hierbij verwijst naar etnische origine of uw geloof, moet opgemerkt worden dat deze elementen betrekking hebben op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze elementen maakten reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Baghlan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoeker brengt in onderhavig verzoekschrift echter evenmin enig element aan waaruit zou kunnen blijken dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die het risico dat hij zou worden geraakt door het willekeurig geweld in de provincie Baghlan zouden vergroten.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet een ander licht te werpen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER